

танен взор на младата ромейка. И това го смущаваше и му дотягаше като телесна тежест.

По-далеч... По-далеч от демона, от изкушението, което го дебнеше ден и нощ, което го следваше неотлъчно, при всяка негова стъпка, без да му остави покой нито в часовете на упорен труд, нито в миговете, когато жадуваше отмора за отруденото си чело.

Защото ако денем Ирина Комнен^и го преследваше с чудния взор на магесническите си очи, нощем тя идваше свободно в сънищата му, тържествуваща и дръзка.

- Трябва да отида, да ги приема и одобря. А след това ще се върна. Ще остана малко при вас, преди похода. ~~Сега~~ Куманите страдат от силните горещини и по никакъв начин не могат да потеглят, макар и от Константиновград постоянно да настояват, че сега е най-удобното време.

Той млъкна, защото царицата му направи знак, че Елена го слуша. Нека не напомнят на бедното дете мъчителното положение. То не бе виновно. Те сами го бяха изпратили в най-крехката му възраст при ония чужди хора. Там то се бе помъчило да ги забрави, да утоли жаждата си за майчина нежност при тях, които те сами го бяха научили да нарича баща и майка. И то бе израсло в най-важната връст от живота при тях. Виновно ли ~~бе~~ ^{беше} сега, че ~~бе~~ ^{беше} свикнало с тях и ги ~~бе~~ ^{беше} обикнало?

Глуха мъка разкъса Асена. Не, невъзможно бе сега да се изпрати Елена в Константиновград. Тя трябваше първо да забрави, да заякне, да избистри сърцето си. ^{пък} А и ония люде още не бяха успели да влязат в решителни преговори с младия Бодуен, който пътуваше постоянно из целия западен християнски свят. Палата бе писал, че ще направи всичко, което е в силите му, за да се възобнови първи договор между българи и латини в цялата му сила.

А в това време дните минаваха и Ватаци се укрепяваше все по-яко при Галипол и Цурул. Не, нямаше време за губене. Още при